

PAUL BREMER

L'Iraq i Bush

Aquests dies, les declaracions que vaig fer sobre l'Iraq, afirmant que no hi teníem prou tropes, han centrat l'atenció de l'opinió pública. Aquestes afirmacions han alçat molta polseguera, però molt poca llum a tot l'afer. És per això que m'agradaria remarcar-ne correctament el context.

He dit moltes vegades que els EUA van pagar el preu de no aturar a temps els saqueigs a l'Iraq, els dies immediatament posteriors a l'entrada a Bagdad, i que no teníem prou tropes sobre el terreny per fer front a una tasca com aquella. La premsa i els contraris a la guerra han emprat aquestes declaracions per minar la política del president Bush a l'Iraq. Com que no m'agradaria que aquestes intencions arribaren a bon port, m'explicaré.

No és cap secret: al llarg del temps que vaig ser a l'Iraq, vaig mantenir moltes desavinences tàctiques amb altres autoritats, incloent-hi els alts comandaments militars sobre el terreny. Aquests desacords són habituals entre la gent de bona voluntat, especialment en situacions de guerra i de postguerra. Crec que ens hauria ajudat molt tenir més tropes, i més aviat, per tal d'aturar els saqueigs que van fer malbé la infraestructures iraquianes, que ja estaven en una situació de decrepitud. Els alts càrrecs militars pensaven que ja hi teníem tropes suficients, i que una major presència de soldats americans podia ser contraproductiu, perquè hauria donat als iraquians una sensació d'alienació. Aquell punt de vista era raonable, i podia haver estat correcte. Mai no sabrem si fou el millor.

Al llarg dels 14 mesos que vaig passar a l'Iraq, l'administració, els militars i tots vam estar d'acord que la prioritat de la coalició havia de ser fer un esforç immens per entrenar els iraquians que volgueren fer-se càrrec de la seguretat del seu país.

Aquest esforç, finançat, en gran mesura, per un pressupost suplementari d'emergència que va aprovar el Congrés dels EUA l'any passat, encara continua avui. Al capdavant, la seguretat iraquiana hauria de dependre dels iraquians.

“Kerry pot citar-me sempre que vulga, però jo també he afirmat sovint que el president Bush va prendre una decisió correcta”

Els nostres soldats encara treballen freqüentment amb els iraquians per tal d'aïllar i destruir els feus dels terroristes. I els Estats Units donen suport al primer ministre Iyad Al-lawi, per tal d'oferir seguretat i democràcia a l'Iraq. Les eleccions seran al gener i, tot i que hi haurà molts reptes i molts hàndicaps, també és cert que ja hi ha hagut molts avenços en tots dos sentits. Per a aquesta tasca, doncs, crec que sí que tenim prou soldats a l'Iraq.

Curiosament, la premsa no ha tingut tanta pressa a reproduir les meues declaracions, sempre que manifestava el suport a l'estratègia del president a l'Iraq i a les decisions polítiques per lluitar contra el terrorisme. Ja fa dues dècades que lluito contra el terrorisme i, al meu parer, no hi ha hagut cap altre líder mundial que haja entès tan i tan bé els punts d'aquesta guerra global com el president Bush.

El president tenia raó quan va dir que Saddam Hussein era una amenaça i que calia apartar-lo del poder. Ell pensa que Al-Qaida no és l'únic enemic que tenim, i segurament tampoc no ho és Ossama bin Laden, actualment atrapat en un amagatall a l'Afganistan. Segons l'informe de la Comissió de l'11-S, hi hagué contactes entre Al-Qaida i el règim de Saddam, uns contactes que es remuntaven a la dècada anterior. Només guanyarem la guerra contra el terror global si ens mantenim en aquesta ofensiva i si ens enfrontem als terroristes i als estats que els patrocinen, siguen els que siguin. Ara per ara, Abu Musab al-Zarqawi, un aliat d'Al-Qaida, és una amenaça perillosa. És a l'Iraq.

El president Bush ha dit que l'Iraq és el front principal en la guerra contra el ter-

rorisme, i té raó. L'objectiu d'Al-Zarqawi és matar americans, encetar una guerra sectària a l'Iraq i derrotar la democràcia. És el nostre enemic.

La nostra victòria depèn, també, d'aplicar els recursos necessaris per guanyar aquesta guerra. L'any passat, el president Bush va demanar als americans que li atorgaren 87.000 milions de dòlars per a operacions militars i de reconstrucció a l'Iraq i a l'Afganistan. Els comandants militars i jo estàvem molt d'acord en la importància d'aquesta assignació, i vam anar al Congrés a sol·licitar-la. La gran majoria del Congrés ho va entendre, i va proveir els fons necessaris per a lluitar en aquesta guerra, i per aconseguir la pau a l'Iraq i a l'Afganistan. El senador John Kerry va negar aquests recursos tan vitals a les nostres tropes.

Kerry pot citar-me sempre que vulga, però, si vol ser honest, també haurà d'assenyalar que he afirmat sovint que el president Bush va prendre una decisió correcta i valenta quan va decidir alliberar l'Iraq de la brutalitat de Saddam, i que el president té raó quan considera l'Iraq un dels fronts principals de la lluita contra el terrorisme.

Ara fa un any i mig el president Bush em va demanar que anara al despatx oval per discutir sobre la meua condició de cap de l'Autoritat Provisional. Em va preguntar amb franquesa: “Com és que vols deixar de banda la vida privada i embarcar-te en una tasca tan difícil, perillosa i segurament poc agrada?” No vaig dubtar a contestar-li: “Perquè crec en el teu punt de vista sobre l'Iraq, i serà un honor per mi ajudar-te a fer-lo realitat.” Avui dia, tant Amèrica com la coalició estan fent grans progressos perquè això siga així.

Paul Bremer va ser membre de la Comissió Nacional contra el Terrorisme, i administrador de l'Autoritat Provisional de la Coalició, a l'Iraq, del maig del 2003 al juny del 2004

© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa